

Arrest

nr. 105 472 van 20 juni 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 17 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2013.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DELBROEK en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 15 oktober 2012 en heeft zich vluchteling verklaard op 16 oktober 2012.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 19 oktober 2012 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 29 november 2012.

1.3. Op 20 december 2012 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 21 december 2012 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Afghaanse staatsburger afkomstig uit Sharshagi in het district Rodat van de Afghaanse provincie Nangarhar, verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten omdat u er de taliban vreesde. Volgens uw verklaringen trad u zeven maanden voor uw vertrek als chauffeur in dienst bij de door USAID gesteunde organisatie Afghan FX (Afghan Apex). U verbleef in die periode hoofdzakelijk in Jalalabad. Zeven maanden later ontving uw familie in Rodat brieven van de taliban. Daarin werd geëist dat u uw samenwerking met de buitenlanders zou stopzetten. U moest hen ook informatie verschaffen. U trok na de laatste brief in bij een neef die in Jalalabad woonde. Vijftien tot zestien dagen later verliet u Afghanistan en reisde u naar België, waar u op 15 oktober 2012 aankwam en de volgende dag een asielverzoek indiende.

Ter ondersteuning van uw verklaringen legde u twee taskara's, een badge van USAID, een aanbevelingsbrief van Afghan Apex, een driegbrief van de taliban en een envelop voor.

B. Motivering

Volgens uw verklaringen verliet u uw land van herkomst omdat u er werd geïdende door de taliban omwille van uw job als chauffeur bij een door USAID gesteunde organisatie. Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten en alle elementen aanwezig in het administratieve dossier dient er echter te worden vastgesteld dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie. U maakt evenmin een reëel risico op ernstige schade in de zin van de subsidiaire bescherming aannemelijk.

Vooreerst moet er na uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal worden gesteld dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan uw beweringen in verband met uw activiteiten bij Afghan FX (Afghan Apex), de door u aangehaalde oorzaak van uw problemen met de taliban. Zo overtuigen uw verklaringen over de wijze waarop u aan de job als chauffeur bij Afghan FX (Afghan Apex) kwam, niet. Volgens uw verklaring kende een neef van uw vader mensen die er werkten. Wie deze mensen waren bleek u niet te weten (cgvs, p.4), hetgeen merkwaardig is aangezien deze later collega's van u werden en er verondersteld kan worden dat zij zich aan u hebben voorgesteld of dat u zelf naar hen hebt geïnformeerd. Ook uw verklaringen over de periode waarin u bij Afghan FX (Afghan Apex) was tewerkgesteld zijn niet coherent te noemen. U stelde tijdens het gehoor immers in de tiende maand, delwa (januari/februari in de westerse kalender), bij Afghan FX (Afghan Apex), aan de slag te zijn gegaan (cgvs, p.4). Toen uw problemen met de taliban in de maand saratan (juni/juli in de westerse kalender) begonnen keerde u niet meer terug naar het werk en verliet u Afghanistan 15 à 16 dagen later (cgvs, p.7). In de door u voorgelegde aanbevelingsbrief wordt echter gesteld dat u van 5 oktober 2011 (13 mizan 1390) tot 7 april 2012 (9 hamal 1391) werkzaam was bij Afghan FX (Afghan Apex). Dat uw verklaringen over de periode waarin u voor Afghan FX (Afghan Apex) werkte dermate afwijken van de gegevens in de aanbevelingsbrief is onaannemelijk, zeker in het licht van de vaststelling dat u toch enige opleiding genoot in Afghanistan. U ging immers tot uw twaalfde naar school en volgde vervolgens ook nog cursussen Engels (cgvs, p.1 en 2).

Over het gebouw waarin Afghan FX (Afghan Apex) gevestigd was legde u tegenstrijdige verklaringen af. Zo stelde u eerst dat het een gewoon huis betrof en geen compound (cgvs, p.4). Vervolgens stelde u echter dat het wel degelijk ging over een compound, waarbinnen u uw wagen kon parkeren en kon overnachten (cgvs, p.4). Vervolgens moest u het antwoord op de vraag naar welke specifieke plaatsen uw collega chauffeurs reisden, schuldig blijven. Met betrekking tot hun bestemming kon u niet meer gedetailleerd vertellen dan dat ze naar Kunar reisden, en, net als u, naar gebieden in Jalalabad en naar de luchthaven (cgvs, p.5). Als verklaring gaf u vreemd genoeg aan dat er onder de collega's, waarmee u gedurende een zestal maand een kamer zou hebben gedeeld, niet over het werk of over projecten van de organisatie werd gepraat (cgvs, p.5). Ook uw kennis van projecten van de organisatie bleek tijdens het gehoor onaannemelijk beperkt te zijn. U bleek immers slechts één project van Afghan FX (Afghan Apex) te kennen (cgvs, p.2 en 3), namelijk een waterpomp die werd geïnstalleerd in uw eigen dorp (cgvs, p.2). Deze beperkte kennis verklaarde u door te stellen dat u niet de enige chauffeur was en u hoofdzakelijk mensen naar de luchthaven bracht (cgvs, p.2). Deze bewering is weinig overtuigend aangezien u kort voordien nog had beweerd dat u de Amerikaanse manager vaak naar de dorpen bracht waar wegenwerken plaatsvonden en waterpompen werden gebouwd (cgvs, p.2). Over de identificatiebadge van USAID waarover u beschikte voor het uitoefenen van uw job stelde u verder dat deze rood en groen kleurde (cgvs, p.3). De betreffende badge, die u na het gehoor aan het CGVS overmaakte, blijkt echter vreemd genoeg wit-rood-blauw gekleurd te zijn. Tijdens het gehoor beweerde u ook dat het adres van de maatschappij waarvoor u werkte, het Mostofietplein, Rikshastraat 193 in Jalalabad was (cgvs, p.3). In de aanbevelingsbrief die u voorlegde wordt echter Street 5, House 34 Eidga Musjid in Jalalabad vermeld.

Naast een gebrek aan kennis over projecten van uw werkgever, blijkt uit het gehoorverslag bovendien een gebrek aan kennis over elementen die verband hielden met uw specifieke taken binnen

de organisatie namelijk het vervoer naar de luchthaven en de bazaar van Jalalabad. Zo bleek u tijdens het gehoor wel te weten dat er veiligheidsincidenten waren aan de luchthaven maar bleek u niet op de hoogte bent van specifieke veiligheidsincidenten op en rond de luchthaven van Jalalabad (cgvs, p.5). Aangezien uw taak binnen Afghan FX (Afghan Apex) er hoofdzakelijk in bestond andere medewerkers naar de luchthaven te brengen kan redelijkerwijze verwacht worden dat u een uitgebreidere kennis zou hebben van de veiligheid rond de luchthaven. De veiligheidssituatie had immers een directe invloed op uw persoonlijke veiligheid.

Verder zijn ook uw beweringen over uw werkzaamheden bij Afghan FX (Afghan Apex) weinig overtuigend. U stelde hierover in een periode van vijf à zes maand vijf à zes keer naar het districtscentrum van Rodat te zijn geweest. Daar verbleef u soms een dag en soms een viertal uur (cgvs, p.7). Verder zou u gemiddeld één à twee keer per week een rit naar de luchthaven hebben gedaan. Soms meer als een andere chauffeur afwezig was (cgvs, p.7). Drie tot vier keer per week trok u naar Jalalabad stad als men daar iets wou kopen (cgvs, p.7). Wanneer u er werd op gewezen dat dit niet bepaald een volledig dagschema leek, wijzigde u echter uw verklaring en stelde u dat 4 tot 5 keer per week en zelfs twee keer per dag naar Jalalabad stad trok (cgvs, p.7).

Na voorgaande vaststellingen moet er worden geconcludeerd dat u er in het kader van uw asielerzoek niet in slaagde de activiteiten die aan de basis van uw problemen in uw land van herkomst zouden hebben gelegen aannemelijk te maken. Bijgevolg kan er geen geloof worden gehecht aan uw beweringen omtrent de gevolgen die deze activiteiten met zich zouden hebben meegebracht. De door u voorgelegde documenten zijn niet van aard om voorgaande conclusie te wijzigen. Zoals eerder in deze beslissing reeds werd vastgesteld kan er ernstig worden getwijfeld aan de authenticiteit van de identificatiebadge van USAID die u aanbracht aangezien uw omschrijving ervan niet overeenkomt met het de realiteit. Overigens lijkt het er, gezien het gebrek aan scherpte in een aantal onderdelen ervan en gezien de enigszins schuine druk, dat uw badge een afdruk van een kleurenscaan betreft. Aangezien de inhoud van de aanbevelingsbrief niet overeenstemt met uw verklaringen kan ook ernstig aan de authenticiteit van daarvan worden getwijfeld. De taskara's en de envelop tonen op geen enkele manier aan dat u wel degelijk tewerk was gesteld bij Afghan FX (Afghan Apex) zodat zij de geloofwaardigheid van uw beweringen daarover niet kunnen herstellen. De brief van de taliban kan door om het even wie geschreven zijn.

Bijkomend moeten ook uw verklaringen over de manier waarop u Afghanistan ontvluchtte als totaal ongeloofwaardig worden bestempeld. U beweerde aan het begin van het gehoor voor de Commissaris-generaal immers dat u het land verliet vanop de luchthaven van Jalalabad. U zou vanuit de luchthaven van Jalalabad naar Iran zijn gereisd (cgvs, p.3). Toen u er later tijdens het gehoor werd gevraagd of u als burger de, volgens u, militaire luchthaven kon gebruiken wijzigde u echter uw verhaal en stelde u dat u Afghanistan vanuit de luchthaven van Kaboel had verlaten (cgvs, p.8).

Concluderend moet er worden gesteld dat u er niet in slaagde uw beweringen omtrent uw vluchtmotieven aannemelijk te maken zodat u de vluchtelingenstatus noch de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2 a of b van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afgaanse asielerzoek door het CGVS ook een beschermingsstatus worden toegekend ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Uit uw verklaringen blijkt dat u afkomstig bent uit het district Beshud van de provincie Nangarhar. Dit volstaat op zich echter niet om u de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Uit een regionale analyse van de veiligheidssituatie door CEDOCA (zie de aan het administratief dossier toegevoegde SRB "Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II : Regionale Analyse" dd. 11 juli 2012) blijkt immers dat de veiligheidssituatie in Afghanistan regionaal nog steeds erg verschillend is. Het gewapend conflict woedt het meest intens in het zuiden en in de zuidoostelijke regio. Er wordt een uitbreiding van de activiteiten van de anti-regeringselementen (AGE) naar andere regio's in Afghanistan vastgesteld.

Hoewel uit de analyse blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, blijkt anderzijds evenzeer dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district. Voor wat het district Jalalabad betreft, blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat de situatie in dit district relatief rustig is. Niet alleen het aantal aanslagen, maar ook het aantal burgerslachtoffers is er relatief laag. De aanvallen in Jalalabad hadden zowel in 2011, als in 2012 hoofdzakelijk Afgaanse en internationale troepen als doelwit. Daarenboven is het aantal te betreuren burgerslachtoffers gering. In februari 2011 vielen bij één zware aanslag 40 burgerdoden. In 2012 (jan-sept) vielen in Jalalabad twee burgerdoden bij één incident. Verder raakten slechts bij een beperkt aantal incidenten ook burgers gewond. Voor het overige heeft de stad af te rekenen met gerichte aanslagen en gerichte moorden op hoge profielen en een hoge criminaliteit. De Afgaanse veiligheidsdiensten controleren de stad en de opstandelingen beschikken slechts over een beperkte operationele capaciteit. Er worden

geen aan het conflict toe te dichten vluchtelingenstromen gemeld van burgers die Jalalabad verlaten. Uit de informatie waarover het GVS beschikt, blijkt derhalve dat het geweld in Jalalabad beperkt en niet aanhoudend van aard is. De aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. Hieruit kan worden geconcludeerd dat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet is.

Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal dat u in Afghanistan school liep tot u 11 à 12 jaar oud was (cgvs, p.2). Sindsdien zou u in de winkel van uw familie hebben gewerkt, als herder van de dieren van het gezin actief zijn geweest en betrokken zijn geweest bij verschillende reconstructiewerken in de regio (cgvs, p.2 en 6). Zo was u als werkmans betrokken bij het installeren van waterpompen en bij het bouwen van bruggen en huizen (cgvs, p.6). Bovendien gaf u aan cursussen Engels te hebben gevolgd (cgvs, p.1 en 2). Op basis van deze elementen kan er worden gesteld dat u in staat moet worden geacht om buiten uw regio van herkomst, bijvoorbeeld in Jalalabad, een menswaardig bestaan uit te bouwen. Gevraagd naar deze mogelijkheid verwees u tijdens het gehoor naar de problemen die u er kende met de taliban omwille van uw activiteiten bij Afghan FX (Afghan Apex). Gezien de ongeloofwaardigheid van uw beweringen daaromtrent, kan dit element niet als ernstige hinderpaal voor een interne hervestiging worden aanzien.

Op basis van al het voorgaande moet er dan ook worden gesteld dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kon en, bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in het district Jalalabad van de provincie Nangarhar te vestigen. Bijgevolg kan u de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/2 t.e.m. 48/5, 52 § 2, 57/6 2e lid en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder de algemene motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, onderneemt verzoeker een poging om de verschillende weigeringsmotieven te verklaren of te weerleggen. Verzoeker meent dat hij heeft voldaan aan de op hem rustende bewijslast. Hij heeft de feiten die geleid hebben tot zijn vlucht aannemelijk gemaakt aangezien hij een coherent en geloofwaardig asielrelaas dat niet strijdig is met algemeen gekende gegevens heeft uiteengezet. Voor de zogenaamde discrepanties en ongeloofwaardige elementen die worden aangehaald in de bestreden beslissing, kan hij ofwel een logische verklaring geven, ofwel betreffen het volgens verzoeker kleinere inconsistenties die niet als doorslaggevend kunnen worden beschouwd in de beoordeling van zijn asielaanvraag. Op basis van de in de bestreden beslissing geformuleerde bedenkingen tot ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen besluiten is dan ook onredelijk, aldus verzoeker, die daaraan toevoegt dat hoogstens twijfel had kunnen weerhouden worden en in dit geval het voordeel van de twijfel kan en moet toegekend worden.

Met betrekking tot de subsidiaire bescherming voert verzoeker aan dat hij afkomstig is van het district Behsud in de provincie Nangarhar en wijst hij erop dat de beleidsnota van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitdrukkelijk vermeldt dat heel de provincie Nangarhar een regio is waarvoor subsidiaire bescherming wordt toegekend. Tevens verwijst hij naar het jaarrapport 2011 van Amnesty International en stelt hij dat het district Behsud de uitvalsbasis is van de talibanstrijders binnen de provincie Nangarhar. Verzoeker citeert volgende passages uit de bestreden beslissing: "... uit de analyse blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is..." en "aanslagen zijn eerder gericht op bepaalde profielen en de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt" en stelt dat hij net het profiel heeft waarop de taliban het gemunt heeft, zoals duidelijk blijkt uit de dreigbrieven. Bovendien ontkent het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zelfs niet dat de veiligheidssituatie in zijn provincie verslechterd is zodat men volgens verzoeker niet in alle redelijkheid tot het besluit kan komen dat subsidiaire bescherming in casu toch niet aan de orde is. Verzoeker besluit dat indien uit zijn situatie niet duidelijk zou voortvloeien

dat hij foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst dreigt te ondergaan bij zijn terugkeer, uit het bovenstaande dan minstens moet blijken dat hij een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon riskeert als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan zodat hij duidelijk in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming. Doordat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zomaar stelt dat Jalalabad voor hem een veilig intern vluchtalternatief vormt, zonder rekening te houden met zijn specifiek profiel of zonder verder onderzoek te voeren, wordt volgens verzoeker zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als het redelijkheidsbeginsel geschonden.

Als bijlage aan het verzoekschrift voegt verzoeker het volgende document: Office of the UNHCR, '*Note on Burden and Standard of Proof in Refugee Claims*' van 16 december 1998.

2.2. Vooreerst benadrukt de Raad dat artikel 48/2 van de vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die voldoet aan de in artikel 48/3 of artikel 48/4 bedoelde voorwaarden als vluchteling of als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming kan worden erkend. Het betreft echter een algemeen geformuleerd artikel, dat het recht op asiel of op subsidiaire bescherming voor bepaalde personen omschrijft doch geenszins een automatisme inhoudt voor personen die zich op de vluchtelingenconventie juncto artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of op artikel 48/4 van de vreemdelingenwet beroepen om asiel dan wel subsidiaire bescherming te verkrijgen.

Voorts ziet de Raad niet in hoe artikel 52, § 2 van de vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn, aangezien de bestreden beslissing niet werd genomen op basis van dit artikel maar wel op basis van artikel 57/6, 1ste lid van de vreemdelingenwet dat aan de commissaris-generaal de bevoegdheid geeft om verzoeker de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet toe te kennen of te weigeren, wat hij in casu heeft gedaan in een beslissing die afdoende met redenen werd omkleed. Dit onderdeel van het middel mist juridische grondslag.

Waar verzoeker nog artikel 57/6, 2de lid geschonden acht, wijst de Raad erop dat dit artikel betrekking heeft op onderdanen van een lidstaat van de Europese gemeenschappen of onderdanen van een staat die partij is van een toetredingsverdrag tot de Europese Unie wat in casu niet het geval is.

2.3.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag geweigerd omdat (i) geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweringen in verband met zijn activiteiten bij Afghan FX (Afghan Apex), de door hem aangehaalde oorzaak van zijn problemen met de taliban daar (1) zijn verklaringen over de wijze waarop hij aan de job als chauffeur bij Afghan FX kwam niet overtuigen, (2) ook zijn verklaringen over de periode waarin hij bij Afghan FX was tewerkgesteld niet coherent te noemen zijn en afwijken van de gegevens in de door hem voorgelegde aanbevelingsbrief, (3) hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over het gebouw waarin Afghan FX gevestigd was, (4) hij het antwoord schuldig moest blijven op de vraag naar welke specifieke plaatsen zijn collega chauffeurs reisden, (5) ook zijn kennis van projecten van de organisatie onaannemelijk beperkt bleek te zijn, (6) hij foutieve verklaringen aflegde over de identificatiebadge van USAID waarover hij beschikte voor het uitoefenen van zijn job, (7) hij een ander adres opgaf van de maatschappij waarvoor hij werkte dan het adres dat wordt vermeld in de aanbevelingsbrief die hij voorlegde en (8) uit zijn verklaringen bovendien een gebrek aan kennis blijkt over elementen die verband hielden met zijn specifieke taken, namelijk het vervoer naar de luchthaven, en de bazar van Jalalabad en (9) ook zijn beweringen over zijn werkzaamheden bij Afghan FX weinig overtuigend zijn, (ii) de door hem voorgelegde documenten niet van aard zijn om voorgaande conclusie te wijzigen daar ernstig kan getwijfeld worden aan de authenticiteit van identificatiebadge van USAID aangezien zijn omschrijving ervan niet overeenkomt met de realiteit en het lijkt dat zijn badge een afdruk van een kleurenscaan betreft, de inhoud van de aanbevelingsbrief evenmin overeenstemt met zijn verklaringen zodat ook ernstig aan de authenticiteit daarvan kan worden getwijfeld, de taskara's en de envelop op geen enkele manier aantonen dat hij wel degelijk tewerkgesteld was bij Afghan FX en de brief van de taliban door om het even wie kan geschreven zijn, (iii) ook zijn verklaringen over de manier waarop hij Afghanistan ontvluchtte als totaal ongeloofwaardig moeten worden bestempeld gelet op zijn wijzigende verklaringen omtrent de luchthaven vanuit welke hij Afghanistan had verlaten en (iv) hij zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kon, en bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in het district Jalalabad van de provincie Nangarhar te vestigen, waar actueel voor burgers geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

2.3.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 20 december 2012 (CG nr. 1220717), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.4. Waar in de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat het merkwaardig is dat verzoeker de kennissen van zijn vaders neef – via wie hij de job als chauffeur kon bemachtigen – niet kende hoewel deze later collega's van hem werden, voert verzoeker aan dat deze mensen niet effectief collega's van hem werden. Verzoeker verduidelijkt dat de neef van zijn vader alsook diens kennissen in de USAID compound werkten terwijl hijzelf werkte bij Afghan FX. Het is de USAID compound die naar Afghan FX belde om te zeggen dat ze nog een goede chauffeur kenden indien dat nodig zou zijn. Zo is hij aan die job geraakt en zo komt het ook dat hij de kennissen van zijn vaders neef niet kende, aldus verzoeker.

De Raad stelt vast dat verzoeker zich met een dergelijke uitleg bedient van een loutere post-factum verklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen doch die niet verenigbaar is met zijn verklaringen zoals hij deze aflegde op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De Raad leest immers in het gehoorverslag als volgt: *"(...) De laatste zes zeven maand werkte ik met ASaId met Afgan fx. Die werd gesteund door USAid. (...) Hoe bent u aan de jog gekomen? Neef van vader die in jbad woonde werkte voor de duoane en hij vond me de job bij de organisatie. Hoe regelde hij dat? Hij had er vrienden werken en zij vertelden hem van de vacature. Dan vond hij mij. Wie waren die vrienden? Weet ik niet. Dus de mensen die ja aan de job hielpen bij FX kent u niet. Nee. Maar ze waren achteraf toch collega's? Ja maar ze vertelden het me niet. U vroeg er ook niet naar? Nee"* (administratief dossier, stuk 5, p. 2 en p. 4).

2.5. Voorts tracht verzoeker de incoherenties in zijn verklaringen aangaande de periode waarin hij bij Afghan FX werkte ter vergoelijken, stellende dat hij niet goed is met data, zeker niet wanneer zowel de westerse kalender als de Afghaanse kalender door elkaar gebruikt worden.

Ook deze uitleg kan bezwaarlijk worden aanvaard als afdoende verklaring voor de vaststelling dat verzoekers beweringen over de periode waarin hij bij Afghan FX was tewerkgesteld afwijken van de gegevens in de door hem voorgelegde aanbevelingsbrief. Niets belette verzoeker om doorheen het gehele gehoor de Afghaanse kalender te hanteren indien dit voor hem makkelijker was. Verzoeker antwoordde overigens spontaan op de hem gestelde vragen met gebruik van de westerse kalender, in die mate zelfs dat hem gevraagd werd waarom hij steeds de Europese kalender gebruikte (administratief dossier, stuk 5, p. 4). Er kan dan ook in alle redelijkheid van worden uitgegaan dat verzoeker goed vertrouwd is met de westerse kalender. Gelet op het feit dat verzoeker tot zijn twaalfde naar school ging en daarna nog cursussen Engels volgde (administratief dossier, stuk 5, p. 2), acht de Raad het evenmin aannemelijk dat hij problemen zou hebben met het hanteren van de Afghaanse kalender en in het bijzonder met het benoemen van de maand waarin de problemen zouden zijn begonnen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten. Dit klemmt des te meer daar deze gebeurtenissen en de beslissing om Afghanistan te verlaten een ingrijpende invloed hebben gehad op verzoekers verdere leven. Er kan dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat hij deze maand, waarin hij

tevens stopte met werken, correct kan duiden. Zoals correct wordt aangehaald in de bestreden beslissing, verklaarde verzoeker tijdens het gehoor dat zijn probleem met de taliban begon in de maand saratan (juni/juli), dat hij vanaf dat ogenblik niet meer ging werken en dat hij 15-16 dagen later Afghanistan verliet (administratief dossier, stuk 5, p. 7), hetgeen niet te rijmen valt met de inhoud van de door hem voorgelegde aanbevelingsbrief, waar wordt gesteld dat verzoeker werkzaam was bij Afghan Apex van 5 oktober 2011 tot 7 april 2012.

2.6. Dat hij slechts een beperkte kennis had van de projecten van Afghan FX, valt volgens verzoeker te verklaren vanuit zijn functie. Als chauffeur was zijn enige taak mensen vervoeren en hij heeft dan ook enkel weet van de projecten waar hij effectief mensen naartoe moest brengen.

Opnieuw overtuigt verzoeker geenszins. De Raad acht het in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in het minst plausibel dat verzoeker nagenoeg niets kan vertellen over de activiteiten van het bedrijf waar hij beweert zo'n zes à zeven maanden te hebben gewerkt. Dat verzoeker chauffeur was, belet niet dat hij kennis zou hebben van de projecten van de organisatie waar voor hij werkte, integendeel. Tijdens het gehoor verklaarde dat hij immers dat hij de manager vaak naar de dorpen bracht waar wegenwerken plaatsvonden en waterpompen werden gebouwd. Het is dan ook niet aannemelijk dat verzoeker slechts één project van Afghan FX kan noemen, namelijk een waterpomp die werd geïnstalleerd in zijn eigen dorp (administratief dossier, stuk 5, p. 2). Daarenboven kan verzoeker niet overtuigen wanneer hij beweert ook van zijn collega chauffeurs niets over projecten van de organisatie te hebben vernomen. Blijkens verzoekers verklaringen verbleef/sliep hij met zijn collega's in dezelfde kamer (administratief dossier, stuk 5, p. 5). Dat er aldus nooit over het werk gepraat werd, noch over de plaatsen/projecten waar ze waren geweest, lijkt de Raad geheel onwaarschijnlijk. Dit klemt des te meer daar redelijkerwijs kan worden aangenomen dat verzoeker en zijn collega's – los van hun job – wel geïnteresseerd zouden zijn in de projecten die in hun regio worden uitgevoerd.

2.7. Dat hij slechts chauffeur was en hij zijn opdrachten van bovenaf kreeg, kan evenmin verklaren waarom verzoeker niet beter op de hoogte is van de veiligheid rond de luchthaven van Jalalabad, waar hij blijkens zijn verklaringen personeelsleden van Afghan FX naartoe bracht. Ook de uitleg tijdens het gehoor dat hij geen vragen mocht stellen en dat zijn job was om gewoon naar de luchthaven te rijden, kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Zoals terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, heeft de veiligheidssituatie in en om de luchthaven een directe invloed op verzoekers persoonlijke veiligheid en deze van de personen die hij vervoerde. Het is dan ook evident dat hij door Afghan FX – waarvan kan worden aangenomen dat zij begaan zijn met de veiligheid van hun personeel – zou worden ingelicht wanneer er zich veiligheidsincidenten hadden voorgedaan en het derhalve aangewezen was om extra voorzichtig te zijn en de nodige voorzorgen te nemen. Bovendien acht de Raad het weinig aannemelijk dat verzoeker zelf nooit getuige zou geweest zijn van enig veiligheidsincident op of rond de luchthaven, gelet op zijn verklaringen dat zijn job er gedurende zes à zeven maanden voornamelijk in bestond om werknemers naar en van de luchthaven te brengen (administratief dossier, stuk 5, p. 2).

2.8. Wat betreft zijn werkzaamheden bij Afghan FX, stelt verzoeker dat hij chauffeur was van een grote wagen en dat hij nieuwe staf of gasten moest vervoeren. Aangezien deze niet dagelijks aankwamen of vertrekken, moest hij ook niet dagelijks rijden en hing dat af van het moment. Soms moest hij vaak rijden, soms zelden, aldus nog verzoeker.

Verzoeker kan bezwaarlijk volhouden dat dit ook was wat hij verklaarde tijdens het interview. De Raad leest in het gehoorverslag: **“Wie vervoerde u? de werknemers van de organisatie. Ik bracht ze soms naar de luchthaven, soms naar de bazar. (...) Wat was de naam van de Amerikaan? Hij was de manager die naar de sites ging. Naar wegconstructie of waterpompen bouwen? Ik bracht hem vaak naar die dorpen. (...) Hoe vaak moest u naar Rodat districtcentrum? Ik was er 5-6 keer als chauffeur. (...) Bracht u ze soms elders heen behalve naar luchthaven en districtscentrum? Daar en in Jalalabad stad als ze iets wilden kopen. Hoeveel maal per week moest u naar de luchthaven per week? 1 of 2 maal per week als er een chauffeur er was iets meer. Hoeveel keer naar Jalalabad stad om iets te gaan kopen per week? Soms drie vier keer per week”** (administratief dossier, stuk 5, p. 2 en p. 7). Pas wanneer verzoeker erop gewezen werd dat dit niet bepaald een volledig dagschema leek en hem gevraagd werd wat hij de rest van de tijd deed, stelde hij zijn verklaringen bij: **“ik ging soms 4 of 5 keer per week. Soms zelfs twee maal per dag.”** (administratief dossier, stuk 5, p. 7). Dat verzoeker niet dagelijks moest rijden en dit ervan afhing of er bezoekers of nieuwe medewerkers arriveerden, zoals thans wordt voorgehouden in het verzoekschrift, valt derhalve niet te rijmen met zijn verklaringen tijdens het gehoor. De Raad kan dan ook slechts vaststellen dat verzoekers beweringen in het verzoekschrift

de vastgestelde inconsistenties in zijn verklaringen omtrent zijn werkzaamheden bij Afghan FX niet opheffen doch deze integendeel des te meer ongeloofwaardig maken.

2.9. De Raad stelt vast dat verzoeker niet betwist dat hij tegenstrijdige verklaringen heeft omtrent de luchthaven vanuit welke hij Afghanistan had verlaten en hij hiervoor ook geen verklaring geeft. Dienvolgens blijft ook dit onderdeel van de motivering staande.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt in het verzoekschrift, hebben de vaststellingen van de bestreden beslissing geen betrekking op kleinere inconsistenties doch raken ze de kern van zijn relaas. Verzoeker stelt immers zijn land van herkomst te hebben verlaten omdat hij er gevisieerd werd door de taliban omwille van zijn job als chauffeur bij een door USAID gesteunde organisatie. Dienvolgens mag worden verwacht dat hij deze tewerkstelling – die aan de basis zou liggen van zijn beweerde problemen – aan de hand van duidelijke, coherente en geloofwaardige verklaringen aannemelijk kan maken, wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat. Daar geen geloof kan worden gehecht aan deze door verzoeker voorgehouden tewerkstelling dient tevens te worden besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn beweringen omtrent de gevolgen die deze tewerkstelling met zich zou hebben meegebracht.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat bij het onderzoek naar de eerbiediging van de motiveringsplicht rekening dient te worden gehouden met het geheel van de motivering en niet met de diverse onderdelen van de motivering op zich aangezien één onderdeel misschien niet voldoende draagkrachtig is om de beslissing te dragen maar dit wel is in samenhang met de andere motieven.

2.10. De door verzoeker bijgebrachte documenten zijn niet van dien aard dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin te wijzigen.

Zoals terecht wordt geoordeeld door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, kan aan de identificatiebadge van USAID geen bewijswaarde worden verleend daar ernstige twijfels rijzen betreffende de authenticiteit van dit deze badge. In casu verklaarde verzoeker tijdens het gehoor met betrekking tot deze badge dat ze rood en groen van kleur was (administratief dossier, stuk 5, p. 3), terwijl deze in werkelijkheid wit-rood-blauw blijkt te zijn. De uitleg in het verzoekschrift dat het niet opmerkelijk te noemen is dat iemand zo iets banaal vergeet, dat hij de badge uiteraard steeds bij had om te werken maar hij ze nooit fatsoenlijk 'bestudeerd' heeft, net omdat het zo alledaags was en dat het interview enige tijd – en vooral veel gebeurtenissen – later plaatsvond dan zijn tewerkstelling, kan niet worden aanvaard als afdoende verschooning voor verzoekers foutieve verklaringen in dit verband. Van een persoon die gedurende zes à zeven maanden dagelijks een identificatiebadge bij de hand had, kan in alle redelijkheid worden verwacht dat hij deze correct kan beschrijven en dat hij meer bepaald de kleur kan duiden, alsook kan toelichten of er een logo op stond. Dergelijke elementaire informatie vereist geenszins dat men de badge grondig moet 'bestudeerd' hebben. Hoe dan ook wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen er tevens op dat het erop lijkt dat de badge een afdruk van een kleurenscaan betreft gezien het gebrek aan scherpte in een aantal onderdelen ervan en gezien de enigszins schuine druk. Deze vaststellingen en overweging worden door verzoeker niet betwist laat staan ontkracht zodat deze staande blijven en op zich voldoende zijn om aan de badge iedere bewijswaarde te ontfangen. Volledigheidshalve wijst de Raad er nog op aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend wanneer ze worden voorgelegd ter ondersteuning van geloofwaardige, coherente en plausibele verklaringen, wat in casu niet het geval is zoals blijkt uit wat voorafgaat. Documenten hebben immers enkel een ondersteunde werking, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielaanvraag te herstellen.

De Raad stelt vast dat in voorliggend verzoekschrift geen verweer wordt gevoerd tegen de motivering van de bestreden beslissing met betrekking tot de overige door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging.

2.11. De bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moeten aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen

van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54), wat in casu niet het geval is. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, is het asielaanvraag van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.12.1. Gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas, toont verzoeker evenmin aan dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofdte een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet uitmaakt. In het administratief dossier zijn geen andere elementen voorhanden waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4, § 2, van de vreemdelingenwet.

2.12.2. Immers, artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, in casu Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. Voorts benadrukt de Raad dat uit artikel 48/5, § 3, van de vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier en de verweernota van 28 januari 2013 (Subject Related Briefing (SRB) "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel I: Beschrijving van het conflict*" van 15 juni 2012, Subject Related Briefing "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Afghanistan, Deel II: Regionale Analyse*" van 11 juli 2012 en Subject Related Briefing "Afghanistan" "*Veiligheidssituatie Jalalabad*" van 23 oktober 2012), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat verzoeker zich aan de bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in zijn regio van herkomst kon, en bij een terugkeer naar Afghanistan, kan onttrekken door zich in het district Jalalabad van de provincie Nangarhar te vestigen, waar actueel voor burgers geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker brengt geen concrete informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beschikt niet correct zou zijn of dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. In zoverre hij verwijst naar het beleid van het Commissariaat-generaal inzake asielaanvragen van Afghaanse asielzoekers van februari 2010, waarin wordt vermeldt dat heel de provincie Nangarhar een regio is waarvoor subsidiaire bescherming wordt toegekend, wijst de Raad erop dat dit beleid achterhaald is door de update van de veiligheidssituatie zoals vervat in hoger aangehaalde SRB's en waaruit blijkt dat, hoewel uit de analyse blijkt dat de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar in 2012 verslechterd is, anderzijds evenzeer blijkt dat het geweldsniveau erg verschillend is naargelang het district en dat de situatie in dit district Jalalabad relatief rustig is en niet alleen het aantal aanslagen maar ook het aantal burgerslachtoffers er relatief laag is. Ook uit het citaat uit het Amnesty International Annual Report 2011 kan geenszins blijken dat de actuele situatie in Jalalabad er een is van willekeurig geweld in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, noch dat de situatie er van dien aard zou zijn dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van voornoemd artikel. Aangezien geen geloof kan

worden gehecht aan verzoekers beweerde tewerkstelling bij Afghan FX, toont hij bovendien niet aan dat hij een bijzonder risicoprofiel heeft. Gelet op de informatie gevoegd aan het administratief dossier en de verweernota, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Jalalabad subsidiaire bescherming toe te kennen. Dat verzoeker niet akkoord is met de appreciatie en het besluit van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen duidt er nog niet op dat de informatie en het besluit niet correct zouden zijn. Daar verzoeker aldus geen concrete elementen aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van de veiligheidssituatie in Jalalabad gemaakt door de commissaris-generaal, wordt diens analyse door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Voor het overige brengt verzoeker geen argumenten aan waarom het voor hem onmogelijk is om zich te vestigen in het land waarvan hij de nationaliteit bezit, in een regio waar geen risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet, zoals bijvoorbeeld in Jalalabad. Verzoeker toont immers niet aan dat hij als volwassen, gezonde, alleenstaande jongeman, die een opleiding heeft genoten, die naast Pashtou ook Engels spreekt en die een diverse werkervaring heeft – hij zou in de winkel van zijn familie hebben gewerkt, als herder van de dieren van het gezin actief zijn geweest en als werkmans betrokken zijn geweest bij het installeren van waterpompen en bij het bouwen van bruggen en huizen –, niet in staat zou zijn om een job uit te oefenen en een woning te vinden in Jalalabad, de hoofdstad van zijn provincie. Rekening houdend met verzoekers persoonlijke omstandigheden, kan van hem dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich in Jalalabad vestigt. Dit klemt des te meer daar zijn voorgehouden problemen met de taliban ongeloofwaardig werden bevonden. De loutere ontkenning door verzoeker van dit intern vestigingsalternatief is niet dienend.

De Raad wijst er in dit verband nog op dat ook het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM) zich niet verzet tegen een intern vestigingsalternatief in Afghanistan. Het Hof oordeelde in de zaak Hussein tegen Zweden (Application no. 10611/09) van 13 oktober 2011 dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief veilig te bereiken moet zijn, toegankelijk moet zijn en de persoon er zich moet kunnen vestigen (zie ook: EHRM Salah Sheekh tegen Nederland, 11 januari 2007, § 141; EHRM, Hussein tegen Zweden, 13 oktober 2011, § 97). In de zaak Hussein tegen Zweden oordeelde het Hof dat een vestigingsalternatief beschikbaar is, niettegenstaande de verzoekende partij aanvoerde dat hij in Afghanistan niet beschikte over familie of een netwerk om hem te beschermen. Het Hof baseert zich hierbij op onder andere de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection needs of Asylum-Seekers from Afghanistan van 17 december 2010, waaruit blijkt dat een intern vlucht- of vestigingsalternatief over het algemeen wordt aanvaard indien bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen alsook gezinnen in bepaalde omstandigheden in stedelijke of semi-stedelijke gebieden kunnen leven zonder ondersteuning van familie of hun gemeenschap.

2.13. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.14. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.15. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig juni tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS